

na, 8 slame in 4 škopa. Svinjsko meso je bilo po 10—24, špeh 12—15, krompir 1—150, seno 125—160, slama 60—65, škop (komad) 1.75—2, čebul 4—6, pšenica 1.75—2, rž 1.25—1.50, oves 1.25, koruza 1.25—1.50, fižol 2, gobe 14. Kokoš 30—45, piščanci 30—85, race 30—40, purani 70—85, kozlič 80—125, jagnje 80—120. Česen 18, gobe 1, jabolka 12—16, suhe slive 9—12. Mleko 2—3, smetana od 12—14 surovo maslo 36—40. Jajca 0.75—1, med 12—20.

Mariborski svinjski sejem dne 8. V. 1931.
Prignanih je bilo 558 svinj, 1 ovca in 2 kozi,
cene so bile sledeče: Mladi prašiči 5 do 6 ted-
nov stari 60 do 80 Din, 7—9 tednov 100—150 D,
3—4 mesece 200 do 250 Din, 5—7 mesecev 350
do 400 Din, 8—10 mesecev 450 do 500 Din, eno
leto 600 do 750 Din, 1 kg žive teže 6—8 Din, 1
kg mrave teže 9—10 Din, ovca 80 Din, koza 180
Din. Prodanih je bilo 254 svin, 1 ovca in kozni.

Političnoletna pravda.

Grško časopisje poroča obširno o pravdi, ki je trajala 562 let in je padla razsodba šele pred kratkem. V zadevi gre za prepir med grškima samostanoma Docheiarion in Kostomoniti na sv. gori Atos, ki je izbruhnil leta 1351. Šlo je za kos zemlje, katerega se je polastil vojskovodja bizantinskega cesarja Janeza V., ki je pripadal samostanu Docheiarion. Menihi so poskusili vse mogoče, da bi postali zopet pravomočni posestniki oropanega zemljišča. Pritožili so se na carigradskega cesarja in patrijarha. Naenkrat pa je zahteval samostan Kostomoniti lastninsko pravico nad spornim zemljiščem. Prišlo je do pravdanja med obema samostanoma, ki je bilo začasno zaključeno na ta način, da sta priznala pravico do posesti cesar in patrijarh menihom iz Docheiariona, ki se pa niso dolgo veselili posesti. Ko je bil zavzet Carigrad od Turkov, so se polastili divjaki tudi Docheiariona, ga izropali in odvedli redovnike v sužnost. S posegom Turkov v zadevo je prišlo v pravdi do 100letnega premirja, dokler se ni naselila v izropanem samostanu nova meniška družina. Takoj je izbruhnil prepir o spornem zemljišču, ki je bilo med pre-

mirjem pripadlo samostanu Kostomoni. Kostomoniški redovniki so trdili, da so si pridobili pravomočno lastninsko pravico potem nakupa; njihovi nasprotniki pa so zatrjevali z vso resnostjo, da gre v tem slučaju le za navidezen kup. Sultan Selim I. je zasegel vse samostane in prodal njih posestva. Sporni kos zemlje je kupil rumunski princ Bogdan in ga podaril samostanu Kostomoni. Od 16. stoletja do konca turške vlade je kolebala tale pravda med vprašanjem: ali je bil nakup zemljišča med Selimovo vlado pravičen ali ne? Šele leta 1913, ko je pripadla sveta gora Atos Grčiji, se je začela pravda nagibati koncu. Sedaj so šele izrekla grška sodišča končnoveljavno razsodbo, ki se glasi: Leta 1351 od vojskovodje bizantinskega cesarja Janeza V. ugrabljena zemlja v območju gore Atos je last samostana Docheiaron.

Pol tisočletja je zatonilo, predno je zmagala pravica.

Dve materi.

Zakonski par iz nemškega mesta Kaiserslauten ni imel lastnega otroka. Otroka željna sta vzela nezakonskega otroka za svojega in sta ga vzgojila. Otrok je bil star 3 mesece, ko je prišel v odgojo h krušni materi, ki ga je tudi uverila, da mu je ona res tudi prava mati. Tu in tam je obiskala rejenčka iz Kölna »teta«, ki ga je ljubkovala, ga poljubljala in mu prinesla kake igrače. Bila je to otrokova resnična mati.

Mnogo prej nego je začel otrok zahajati v šolo, je bila podpisana pogodba, po kateri se je odpovedala prava mati vsem pravicam do otroka, jih pradalala krušnim staršem, ki so postavili otroka za svojega pravomočnega dediča. Zadeva je bila na videz čisto v redu. Nekega jutra je čula krušna mati od šolskih otrok, da je nagovorila njeno hčerkico na potu v šolo tuja gospa, ki

lej je dala igrače ter sladkorčke in slednjič sta odšli obe proti kolodvoru.

Krušna mati je nato vstopila v avto in odbrzela na kolodvor. Pripeljala se je prepozno, brzovlak se je bil že odpeljal. Ženska je obrnila avto in jo ubrala za vlakom. Kolodvor v Bingerbrücku je dosegel avto ze eno minuto poprej nego brzovlak. Krušna mati se je pognala v spremstvu stražnika v vlak, ki je bil postal. Hitela je od vagona do vagona, dokler ni zagledala rejenke in prave matere, ki jej je bila deklico ugrabila iz hrepenenja po otroku.

Vnel se je prepir med krušno ter pravo materjo. Stražnik je komaj razločil razljuteni ženski in ju odvedel z otrokom vred v čakilnico. Tukaj je bilo težavno zadeti pravo razsodbo, ker si je lastila vsaka otroka. Slednjič je postavil stražnik deklico pred obe ženski in jo vprašal: »Katera je tvoja mati?« Otrok je stekel razprostrtih rok proti krušni materi in zaklical: »Ta je moja mama.« — Odgovor je bil preveč za pravo mater. Prijeli so jo srčni krči, zgrudila se je med krikom in so jo prepeljali v bolnico.

Krušna mati se je odpeljala z renjenko, ki je še držala v roki šolsko torbico, v avtomobilu proti hiši krušnih staršev.

DRUŠTVENI VESTI

Krščanska ženska zveza v Mariboru priredi
17. maja izlet v Puščavo. Odhod s prvim vla-
kom iz glavnega kolodvora 5.45.

Polzela. Leta in leta so zbirali nasi fantje in dekleta prispevke in skromne dohodke raznih prireditvev, dokler ni z leti ta zbirka dosegla število, katero je dalo vsaj nekoliko misliti na začetek zgradbe društvenega doma. Je sicer še mala svota, zato pa je bilo tem več poguma v srcih naših mladih, zrastlih iz naših organizacij. Prijaznosti in uvidnosti g.

Sveta
mati Ana.

Mollivenik za
žene in matere.

Cene: 32, 33, 34, 35,
52 Din.

Razlika cene je v vezavah knjige. Cenejše so za vsakdanjo obrabo, dražje pa za darove mladim ženam, in še zlasti nevestam, za katere je najdragocejšje ravno še komaj dobro dovoli!

Za naročbe se priporoča:

**TISKARNA
SV. CIRILA, MARIBOR**

je baš nasprotno res! Ako se je enkrat zagrizel v kak načrt, ga je hotel izpeljati za vsako ceno. Posebno ga je vjezilo poročilo njegovih ogleduhov, da župnik pri Sv. Emi rohni nedeljo za nedeljo proti tolovajstvu, njega prikrivanju ter potuhi. Drznil se je celo ponoviti parkrat javno s prižnice Guzajevo ime, ki že spada davno na vislice in v peklensko družbo! Temu junaku je obljubil hitro polko, da si bo pomnil in znal svojim vernikom še več povedati o Guzaju in njegovi posmrtni kompaniji v peklju. Pisal je šentemskemu župniku lastnoročno pismo, v katerem mu je naznanil, da ga bo obiskal v kratkem in naj se le pripravi, ob tej priliki bosta plesala. Si lahko predstavljate, kako se je prestrašil revež, ko je bral črno na belem, kakega gosta bo dobil. S pismom se je odpravil takoj na Slatino k žandarjem in jih pozval, da ga očuvajo pred roparskim napadom. Stražmojster se je smejal župnikovi ovadbi, kateri ni verjel, obljubil mu je le skozi nekaj noči orožniško patruljo v bližini župnišča, da bo sam videl, da je to pismo

le prazen strah, izpod peresa kakenga njegovega farana. Po tej razlagi je bil župnik potolažen, vendar je prosil za patruliranje, saj orožnikom ne bo slaba pri njegovi mizi.

Ko se je zvečerilo, je bil šentemski gospod s služinčadjo vred v skrbno zaklenjenem župnišču za mogočnimi barikadami ob oknih ter vratih. Dva žandarja sta hodila okrog po vrhu. Varnostne odredbe so se vršile nekaj noči zastoj, pač Guzaj grozilnega pisma ni pisal, ni niti vedel zanj, tudi ni mogel priti. Župnik je bil že sam čisto uverjen, da je nasedel kakemu drznežu iz domače fаре. Zaklepal je še sicer z vso skrbjo duri, žandarjem se je zahvalil, saj je bilo grozljivo pisanje le prazen bahbav za smeh ter kratek čas.

(Dalje sledi.)

Širite „Slov. Gospodaria“!